

Kristi Himmelsfärds Dag

2 Årg. Luk. 24:49-53

I.N.J

För en tid sedan besökte jag Stehags kyrka nere i Skåne. Det var där jag döptes den 15 juli 1962 av den dåvarande kyrkoherden Axel Lindskoug. Jag visste inget närmare om min doppräst då. Och det var väl i sig inte så konstigt. Jag var ju bara tio dagar gammal när jag döptes. Men under min tid som teologistudent kom jag att läsa en minnesteckning om honom från ett prästmöte i Lund. Det visade sig – till min förvåning - att han hade varit en stor tvivlare under hela sitt liv. Vad han hade svårt för, det var den andra artikeln i trosbekännelsen, den som handlar om Jesus och frälsningen. Tidigt anslöt han sig därför till Sveriges Religiösa Reformförbund, en liberalteologisk sammanslutning som ville skapa en ”dogmfri” kristendom på bergspredikans grund. Läropunkter som jungfrufödelsen, Jesu ställföreträdande lidande och död, uppståndelsen från de döda och inte minst den om Jesu himmelsfärd – det skulle rensas bort. Men så stod det om hans sista tid i livet att han kallade till sig sin själasörjare. Och samtalet dem emellan utmynnade i att de tillsammans läste just den psalm vi inledde vår gudstjänst med: *”Till härlighetens land igen, jag ser dig Jesu fara”*. Kanske kom den gamle kyrkoherden till tro till sist. För sanningen att säga: Det finns ingen dogmfri kristendom – åtminstone inte om man läser i Nya Testamentet.

Och det är ju just det vi har gjort idag. *”Medan han välsignade dem lämnade han dem och fördes upp till himmelen”*, berättar Lukas för oss i evangeliet vi lyssnat till. Och det som den allra självklaraste sak i världen. Han tycks dessutom mena det han säger. Jesus lämnade verkligen sina lärjungar i synlig gestalt. Och det var inte så, att Lukas var så fången i en ”förvetenskaplig världsbild” att han – till skillnad från oss - inte begrep bättre eller att han helt enkelt diktade ihop allt som en annan sagofarbror för att få ett passande slut på sitt evangelium. Nej, allt handlar ju egentligen om en annan sak – om Jesu uppståndelse – eller rättare: om uppståndelsens konsekvens. Jesu *”kropp mötte inte förgängelsen”* (Apg. 2:31). Han blev inte kvar i graven. Han lämnade den – gick rakt igenom den sten man låtit rulla för gravens ingång och försegla med Pilatus sigill. Och så visade han sig för sina lärjungar vid minst sex tillfällen. Han kom genom reglade dörrar. Stod plötsligt i deras mitt. Och när de ville hålla honom kvar, var han försvunnen. Det var inte så att han hade ”uppstått i sina lärjungars hjärtan”. Nej, deras slutsats var klar: *”Herren har verkligen blivit uppväckt och han har visat sig”* (Luk.24:34).

Just därför har vi ingen död Mästares grav att besöka. Vi tror ju på en levande Herre och Frälsare. Låt vara att det finns en kyrka i Jerusalem som kallas ”Den heliga gravens kyrka”. Men det är inte nödvändigt för vår tro att åka dit. Vad skulle vi finna där? Det är ju som ängeln sade på påskdagen: *”Varför söker ni den*

levande här bland de döda? Han är inte här, han har uppstått” (Luk. 24:5-6). Vad vi som kristna tror på är en Herre som med förhärligad kropp lämnade graven. Och vid sin himmelfärd återgår till Guds sätt att vara och existera, d.v.s. överallt. Precis som rubriken i evangelieboken uttrycker saken: Jesus är ”Herre över allting”. Han lämnar den tid som såg honom födas, det folk han tillhörde och det land där han verkat. Han spränger tidens och rummets gränser. Han blir ”den överallt närvarande”. All makt i himmelen och på jorden är hans. Alla folk hör honom till. Alla dagar är han med oss – ja *”alla dagar till tidens slut*” (Matt. 28:20) som det står i Matteus återgivning av himmelfärdsberättelsen.

Redan när Jesus mötte Maria från Magdala på påskdagens morgon, stod det klart att uppståndelsen hade förändrat allt. När hon känner igen Jesus sträcker hon fram sina händer för att liksom hålla honom fast. Men vad är det Jesus säger? Jo: *”Rör inte vid mig, jag har ännu inte stigit upp till min Fader*” (Joh. 20:17). I klartext: Håll inte kvar mig här. Jag tillhör inte bara dig Maria, utan alla människor. Jag lämnar dig i synlig gestalt och går in i den osynliga världen. Men just därför kommer jag både dig, Petrus och Johannes och alla människor närmare. Jag tillhör inte ett särskilt folk – utan alla folk. Jag tillhör inte en särskild tid – utan alla tider. Jag är inte rumsligt begränsad till det lilla landet Palestina – överallt finns jag – så att alla kan lära känna mig, höra mina ord och erfara min närvaro.

Det är detta som är himmelfärdens innebörd! Genom den är Jesus oss inte *främare* – utan *närmare*! Himmelfärden talar inte om en tillvaro som är tömd på gudomlig närvaro, utan som är fylld av den. Ja, när han går kommer han till oss! Och det gör ju skillnad det – också för oss som samlats till friluftsgudstjänst denna kylslagna morgon. Visst kan vi - när vi ser ut i vår värld och hör om allt elände – om kriget i Ukraina och Gaza – om en världsekonomi i gungning – om växande klimathot – om styresmän i både öst och väst som uppträder antingen som tyranner eller som pajasar - viss kan vi tycka att Gud lyser med sin frånvaro och vi har lämnats åt vårt öde i en fullständigt galen värld. Men är det så? Nej, som jag sade: Jesu uppståndelse och hans himmelfärd gör skillnad. Med de enastående händelserna i ryggen vet vi att det inte är ute med oss. Det finns hopp! Som vi skall sjunga i vår gudstjänst idag:

*Halleluja! Ingen ensam,
Ingen hjälplöslämnats kvar.
Halleluja! Tron sin tillflykt
Och sitt ljus i Jesus har.
Fastän skyar honom lyfte
Bort och ingen honom ser,
Glömmer vi ej vad han lovat:
”Alltid skall jag bo hos er”.*

Så förstod lärjungarna alltså att Jesus egentligen inte lämnat dem. Det är därför det står om dem, inte att de grät högljutt och jämrade sig för att han försvunnit ur deras åsyn, utan att *"de föll ner och hyllade honom"*. Ett uttryck för tillbedjan alltså, för bekännelse och för tro. Den himlafarne var nu Herre över allting. Han hade satt sig på Guds "högra hand", den som är överallt! De var trygga. Vi kan också vara det. Vi behöver inte förstå Jesu världsregering – vi kan det inte heller – och det är inte heller nödvändigt. Men i tro kan vi jubla: *"Halleluja! Sjung om Jesus, han är den som spiran bär"*

Jesu himmelfärd styrkte alltså lärjungarna i deras tro. Och det är viktigt det. Det därför Lukas skriver, att de *"återvände till Jerusalem under stor glädje"* Och så tillägger han: *"De var ständigt i templet och prisade Gud"*. Just där – i gudstjänsten – visste de att han skulle möta dem på ett alldeles särskilt sätt. Är han nu *"Herre över allting"* – då kan han också använda yttre, synliga ting för att komma oss nära. Och det gör han! I Bibelns ord, i dopets vatten, i avlösningens försäkran och nattvardens bröd och vin är han *verkligt* närvarande. Här i gudstjänstens sammanhang händer det alltså något. Han säger det själv: *"Jag skall sända er vad min Fader har lovat. Men ni skall stanna här i staden tills ni har blivit rustade med kraft från höjden"*.

Den kraften behöver även vi: Den helige Andes kraft! Hjälparen kallas han eftersom han hjälper oss att tro på Jesus, att upptäcka Jesu närvaro i våra liv, att se att all makt ligger i Jesu händer, att förstå Jesu Ord, att följa i Jesu spår, hjälp att kämpa och lida för Jesu namn. Löftet om *"kraft från höjden"* gäller oss alla! Anden är nära. Hjälparen kommer. Om tio dagar är det Pingst. Amen.

Skummeslöv, 2025-05-29
Psalmer: 159 v 1-2, 15, 159 v 3-5